

Een leerlijn doorheen de tijd van healen en leren de tijd van de goeroe is voorbij

Joachim Van Haver, jatigo.be
22 september 2026

Dit document had ik ook deze titel kunnen geven: “het kaf van het koren scheiden”. Maar er komt iets meer bij: waar komt het kaf vandaan en waarvan het koren? Zo ook: wie heeft het beste kaf te bieden en wie het beste koren? Welk kaf heeft een bedroevende kwaliteit en bij welk koren is dat het geval? Als we dan even inzoomen op de delen die enkele van de beste soorten kaf of enkele van de beste soorten koren bevatten: bij welke vind jij de beste aansluiting of welke passen beter bij een ander individu?

1. Het verhaal van de goeroe door de tijden heen

1.a. Wie of wat is de goeroe?

De goeroe kan alles. Die weet alles, die ziet alles, die kent als enige de waarheid, die geneest alles met een vingerknip en een gekke spreuk. De goeroe is niet gespecialiseerd want die is van alle markten thuis en staat bij al die markten ook nog eens aan de top van de piramide. Vraag het een goeroe en je krijgt het. Vertel het ook nog eens aan iedereen door want een goeroe is populair en wordt telkens opnieuw beloond met een diepe buiging met de belofte de goeroe als enige goeroe te kennen en nooit meer een ander mens nodig te hebben voor wat dan ook.

De goeroe kent ook leerlingen want het eeuwige leven blijkt dan toch niet zo goed te lukken, er zal ook na hem/haar een goeroe moeten komen. En die leerlingen? Die krijgen een handboek van de goeroe. Een handboek met een paar duizend bladzijden maar dat is geen probleem: van de goeroe kregen ze een elixer toegediend wat er voor zorgt dat de kennis uit dat handboek er moeiteloos ingaat en niet meer verdwijnt. Dat elixer? De eerste keren smaakt het wat vies doch daar geraak je aan gewend, na enige tijd kan je het niet meer zonder, al het andere smaakt naar niets meer.

1.b. De goeroe na de goeroe

Kort voordat de jongeman de goeroe ontmoette had hij een leest als geschenk gekregen. Was het een erfstuk of een verjaardagsgeschenk, alvast was het zo dat zowel de jongeman als z'n directe omgeving hadden opgemerkt dat deze jongeman in de wieg gelegd was voor het beheersen van een leest. De leest had hij, het vak moest hij nog leren dus stapte hij naar een goeroe. Het elixer nam hij jarenlang netjes volgens het voorschrift, de kennis van de duizenden bladzijden gingen er zo in.

Plots veranderde de wereld om hen heen als gevolg van het ritueel van de tijd door duizenden jaren heen. Dat handboek? De steeds overgeschreven en zo generatie op generatie subtiel herschreven (lees: aangepaste) kennis en protocollen bleken een gevaar te zijn voor een vernieuwende dynamiek waar zowel het handboek als de nieuwe goeroe geen raad mee wisten. ‘Schoenmaker blijf bij je leest’ kreeg de intussen wat oudere man te horen maar ... hoe werkt een leest?

1.c. Vergeten en het niet meer weten

De dorpsbewoners vinden het best wel handig: probleempje? Naar de goeroe, die weet raad. Even voelen of het middeltje wel in overeenstemming is met hun hart? Observeren of er bijwerkingen zijn, misschien wel verwondingen? Op korte termijn werkt één en ander heel goed, is er op lange termijn nog een spoor terug te vinden en hoe ziet dat spoor er dan wel uit? Ah wat, de goeroe weet en kan alles, waarom zouden we daarover nadenken? Onze tijd en onze intentie daarop richten? Wat een verspilling als we voor alles, zonder enige uitzondering, steeds bij de goeroe terechtkunnen.

Maar de goeroe had er geen idee van dat er bijwerkingen waren. De goeroe wist ook niet dat het middeltje of de spreuk op termijn een verlamdend i.p.v. een versterkend effect had. Hoe komt dat? Niemand vertelde het aan de goeroe, die wist van niets. Niemand sprak er hem over aan, niemand trok aan z'n oren. Meer en meer kwamen dorpsbewoners bij de goeroe met meerdere vragen of zorgen die ze hadden. De goeroe mengde daarvoor een aantal spreuken en ingrediënten door elkaar. Dat werd leuk voor de goeroe, het mengen en ontdekken van nieuwe ingrediënten bracht zo veel plezier dat de bron en de kennis van de nieuwe ingrediënten geen betekenis meer hadden voor de goeroe: hij nam ze aan en ging zonder nadenken aan het mengen. Een aantal nieuwe ingrediënten waren een grote verbetering op datgene wat de goeroe tot dan had opgebouwd. Een steeds groter wordend deel van telkens opnieuw aangevoerde nieuwe ingrediënten ... ai.

De goeroe viel in slaap, de kwaliteit van z'n werk en producten denderde naar beneden en was, is voor een nieuwe tijd waardeloos geworden. Maar laat ons één ding duidelijk stellen: de dorpsbewoners hebben er hem nooit, nooit of te nooit op gewezen. Dat had de goeroe nodig: even, af en toe heel even, een korte stevige speldenprik. Af en toe, heel even en ook niet meer dan dat. Maar de goeroe kreeg gewoon geen enkele speldenprik. Hij viel in slaap.

De leerling-schoenmaker? Die wist het niet. Die wist niet dat het allemaal zo is begonnen. De leerling-schoenmaker had écht het idee dat hij de juiste weg aan het volgen was zoals de mondelinge overlevering het vertelt. Ook de leerling-schoenmaker had de slaap te pakken door het luisteren naar al die meeslepende goeroe-anekdotes verteld tijdens de vele late kampvuur-rituelen.

1.d. De eerste meesters

Er is ook een ander uiterste. De ene na de andere speldenprik verliest z'n geloofwaardigheid. Hier en daar zijn er ook meesters geweest die dat meegemaakt hebben, deze zijn veel te snel ten onder gegaan. Ooit, in een begintijd lang geleden, waren het dan ook meesters en geen goeroe's. Grote meesters waar terecht naar opgekeken werd. Echter, ze hadden elk hun vakgebied met elk hun handboek. Die handboeken waren klein, ze beperkten zich tot de essentie en tot een specifiek vakgebied. Ook was er een handboek dat zich richtte tot de verbinding tussen alle andere handboeken om ervoor te zorgen dat ze elkaar aanvullen en niet tegenspreken.

Ah ja, die handboekjes waren zo kort, één meester kon er wel een paar meer aan, als er een beetje aansluiting tussen de boekjes kwam mochten het er wel drie, max. vijf zijn. Tot het moment dat een meester er heel geniepig in slaagde 20, 30 boekjes in het geheim te verzamelen en er één bundel van te maken. Een slordige bundel want door het plezier van dat mengen kreeg geen enkele structuur een kans. Oeps, kwamen er in al zijn verstrooidheid ook nog eens enkele kladversies tussenin die verre van op punt stonden en daardoor wel wat fouten bevatten. En de meester zag dat niet? Een wijs man ziet dat toch in één oogopslag? Het ego was voor het eerst bij een meester binnengedrongen. De meester werd een goeroe en de rest is geschiedenis.

2. Intermezzo: kan je nog volgen?

Een groot plezier zou het me doen als je geboeid bent geraakt door het verhaal wat hiervoor uit m'n pen is gerold. Voor mij ging het schrijven bijzonder vlot maar kan jij nog volgen? "Wacht eens even, hoe ... hoe zit dit nu, hoe zit dat weer, stukje herlezen, wacht, oeps, ik ben het al weer kwijt" om morgen, over een paar dagen het verhaal misschien nog wel te voelen, te ervaren hoe het zit doch doorvertellen aan een ander ... je zal al snel naar het verhaal van doornroosje of klein duimpje overschakelen want die verhalen zijn zo naverteld. Maar het is wel een realiteit. Een verhaal waar we werkelijk zijn in terechtgekomen. We moeten het ermee doen, we moeten het uitzweten en stilstaan is geen optie. Volgens Wikipedia betekent goeroe in het Sanskriet 'zwaar', eigenlijk is met één woord alles gezegd.

Wie durft verdwalen
vindt nieuwe wegen
onbekende auteur

Hierna volgend zullen we inzoomen op hoe dit verhaal zich heden ten dage manifesteert. Zal je kunnen blijven volgen? De realiteit is er nog steeds maar we kunnen iets doen. Als slot van dit artikel geef ik jou graag mee hoe ik vanuit mijn realiteit een bijdrage tracht te leveren om de sneeuwbal te stoppen.

3 Het verhaal van vandaag

3.a. Het kaf van het koren scheiden

Ik hou van het kaf van het koren scheiden, op één of andere manier zit dat vermogen diep in mij. Op materieel vlak kan ik dit het beste duiden. Doorheen de tijd ben ik eigenlijk een ontpuller. Af en toe zet ik me eens op een gebied om te ontpullen. De boekenkast helemaal opengooien en de boeken eruit halen die geen betekenis meer voor me hebben. Keukenkastjes, werkkoffer, bestanden op m'n laptop, ze komen allemaal om de zoveel tijd aan de beurt. Er ontstaat telkens een juist momentum: nu moet ik het doen of nu kan ik nog even verder zoals het is.

Onze kennis, onze inzichten en vaardigheden hebben ook op hun tijd -gebied per gebied- een soort ontpul-actie nodig. We krijgen zo ontzettend veel mee van onze leraren gedurende vele, vele jaren. Leraren, dan heb ik het over leraren in jouw en mijn eigen vakgebied. Ik haal in dit artikel mijn vakgebied aan om mijn verhaal te situeren, in jouw vakgebied kom je net hetzelfde tegen. Hetzelfde gaat ook op voor wat we meekregen in de algemene en bredere vorming op school, niet in het minst van onze ouders, omtrent vrije tijd en vriendschappen, om maar te zwijgen over al het administratieve.

Wat met al datgene wat we afdanken? Dat kan ergens terecht. Dan wel in verschillende richtingen. Opnieuw gaan we een onderverdeling maken om wat we afdanken een bestemming te geven. Voor enkele spulletjes zal de prullenbak de enige oplossing zijn. We hebben de kringwinkel, we hebben die kastjes langs de weg waar we boeken kunnen delen. Een boek kan ook naar een vriendin of vriend en een pdf van een artikel kunnen we snel nog even naar een oud-collega mailen die interesse in dat thema heeft, alvorens de delete-knop in te drukken.

3.b. welke keuzes zie ik maken?

In de wereld van spiritualiteit heb ik heel wat mensen ontmoet en zien bewegen. Ik onderscheid daarin drie groepen. Ieder van ons is z'n weg gegund, of deze nu het dichtste aanleunt bij weg 1, 2 of 3 zoals hier beschreven.

De eerste groep zijn mensen die vasthouden aan hun eerste leraar of healer. Dit is de leer die ze aannemen en ze wijken er niet meer van af. Ze houden vast aan hun eerste leraar en/of ze houden vast aan de methodiek, de stroming, de visie die als eerste op hun pad kwam. Al snel hebben zij de mening tot zich genomen dat hun stroming, hun methodiek, hun leraar gewoon de beste is. Beter is er niet dus waarom zou je het elders zoeken?

Een tweede groep springt van de hak op de tak. Ze duiken op heel veel plaatsen eventjes op om dan te zeggen: dit was leuk, doe! Een dag later zijn ze alles weer kwijt en hebben niets geïntegreerd. Ze zijn geen gram rijker geworden aan kennis en inzicht. Zelf niet aan ervaring want die lozen ze al snel in de put der vergetelheid.

Een derde groep die reist en proeft van verschillende soorten fruit. Ook zij blijven veelal wat langer bij eenzelfde leraar op stroming. Ze willen immers iets leren, integreren van die stroming en beseffen dat dit niet op één korte kennismaking is gefixt. Op een dag zijn ze dan toch weg. Je ziet hen ook wel eens eenmalig op een activiteit opduiken. Ze proeven even van het fruit en gaan er pas mee door als het fruit smaakt waarbij ze wel eens een keuze moeten maken tussen twee soorten fruit met een goede, vrij goede smaak.

Deze derde weg is de meest avontuurlijke weg. Het kan een lange weg worden maar er kunnen ook voldoende rustuimtes ingelast worden. Het is de meest leerrijke weg en de weg met de meeste diepgang. Ook is het een weg met hier en daar een risico om er bij te nemen. “Waar ben ik aan begonnen” ontvalt hun wel eens vaker op die weg, om nadien ontzettend dankbaar te zijn voor wat het hen bracht. Het is de weg die ik ben gevolgd. Het is een weg waar het kaf van het koren scheiden onontbeerlijk is. Het is een weg vol kleur, beweging, dynamiek en vernieuwing.

**Vond ik iemand, die mij meer kon zeggen dan ik zelf wist,
dan bleef ik daar net zo lang tot ik alles geleerd had wat ik kon leren.
Dan trok ik verder.**

Elisabeth Haich

3.c. Het verhaal van de goeroe van vandaag

Een artikel met als titel “de tijd van de goeroe is voorbij” zit nu toch al een dikke 10 jaar in m’n gedachten. Beginnen wilde ik wel maar het lukte me niet. Er zaten een aantal dingen in de weg. Maar wat? Door een aantal samengekleefde brokken tussen het kaf en het koren bleef ik toch wel hangen in formules die helemaal niet bleken te werken: de lading van het artikel zou veel te zwaar zijn geweest. Als illustratie heb ik drie verhalen uit m’n eigen reis geselecteerd om even op in te zoomen.

M’n eerste leraar

M’n eerste healer was een meester. Dan wel een meester in één bepaald gebied, laat het me gebied A noemen, ook op gebied B had hij knappe dingen te bieden. Het werd ook m’n eerste meester, met een compaan gaf hij me een opleiding in gebied B. Ik wist waar de man de mosterd vandaan haalde en kreeg de vrijheid ook daar een kijkje te nemen. Ik vond via twee omwegen een vrouw in Nederland die me een mooie opleiding in gebied A aanbood, ik heb er warme herinneringen aan. Waarom volgde ik omtrent gebied A geen opleiding bij mijn eerste meester? Omdat hij deze opleiding niet aanbood. Hij heeft wel een korte periode met de gedachte rondgelopen om zo’n opleiding te organiseren, maar er is niets van gekomen.

In plaats daarvan maakte de man kenbaar dat hij een opleiding in gebied C zou aanbieden in twee korte modules. Ik had groot vertrouwen in de man en dacht: als deze man nog iets te bieden heeft ga ik erin mee. Pas kort voor de laatste dag van die opleiding module 2 werd het me duidelijk dat gebied C niets voor mij is, ik koos ervoor gebied C volledig te laten vallen. Er zat iets niet goed naar mijn gevoel. Dit viel zowat samen met het einde van onze samenwerking: ook op vlak van healing had de man me na 5,5 jaar kunnen bieden wat hij mij te bieden had.

Wat me tegelijkertijd ook duidelijk is geworden is dat gebied C ook niets voor de man is. Tenminste, als gebied C voor hem iets betekent had hij dit beter bij zijn persoonlijke zoektocht gehouden. Gebied C is niet iets voor deze man om zich in te specialiseren laat staan naar buiten toe. De rijkdom die ik hem zag toepassen in gebied A ontbrak, het ontging hem die rijkdom te integreren in gebied C. Zijn rijkdom in gebied A was uniek en creatief, was een uitmuntende vooruitgang voor gebied A in brede zin. Wat zou het mooi geweest zijn mocht de man ervoor gekozen hebben alsnog een opleiding aan te bieden in gebied A en gebied C zo te laten. De man was een meester en wilde zo graag een goeroe zijn, met z’n aanbod rond gebied C is hij daar grandioos in geslaagd.

**Een goede leerling ziet de fouten van zijn leermeester, maar zwijgt er eerbiedig over,
want het zijn juist deze fouten die hem te pas komen en hem de rechte weg wijzen.**

Iwan Toergenjew

Eens ik afstand genomen had van de man, ben ik voor een paar kleine aspecten (omtrekt gebied A) toch nog een oplossing moeten gaan zoeken op een ander want de leraar was geen meester meer maar een goeroe. Wat wel heel belangrijk is: van deze leraar heb ik een paar heel belangrijke aspecten meegekregen die ik op mijn verdere reis nergens, maar dan ook nergens ben tegengekomen. Het betreft een heel waardevol aspect wat in m’n rugzakje blijft zitten.

Het boek dat er niet kan zijn

Een paar jaar later kwam er een vrouw op m'n pad die me als geen ander iets kon bieden op gebied D. De tijd was er rijp voor om gebied D aan te pakken, daarvoor was m'n eerste healer niet de persoon, maar goed dat het daar ook niet aan bod is gekomen want hij zou wel durven. Er zijn er nog meer die goed zijn in gebied D maar met deze vrouw was er een bijzondere match. Onze samenwerking liep zelfs iets langer dan deze met m'n eerste healer. Waar deze vrouw de mosterd vandaan haalde is me nooit -slechts heel beperkt- duidelijk geweest en dat miste ik wel. Wat me wel duidelijk werd is dat de stroming waar zij de mosterd haalde wellicht niet de meest zuivere is, maar dat kon geen kwaad: wat zij er van maakte was naar mij toe wél zuiver en kwalitatief.

Langsheen dit verhaal had de vrouw wel een verwachting naar me toe die ik niet kon invullen. Ze zag m'n schrijftalent en drukte me meerdere keren op het hart dat ik een boek moet schrijven. Ze zou m'n eerste lezer zijn en ik zou veel gelezen worden. Eén keer zij ze er zelfs bij: "niet voor je website schrijven hé, een boek!". Dat boek is er nooit gekomen en zal er ook niet komen. En als ik er al op één of andere manier in geslaagd zou zijn, zou zij de enige lezer zijn geweest. Jawel, ik zie er wel iets in om eens een boek te schrijven maar waarover? Ik zou het bijgod niet weten laat staan in welke richting want het zou wel wat meer kanten kunnen opgaan.

Een boek schrijven is voor mij stap 3 en niet stap 1. Om stap 3 te kunnen uitvoeren moet ik eerst stap 1 en 2 tot een goed einde brengen. Het verhaal van een boek vindt geen ruimte als stap 1 en 2 nog in de wachtrij staan, zij moeten nu eenmaal als eerste tot ontwikkeling komen. Resultaat? Ik schreef gedurende een dikke 10 jaar geen artikelen meer. Bewust wisten m'n gedachten in mezelf wel dat ik me eerst moest richten op stap 1, de energie die de vrouw met haar woorden meegaf moeten toch impact gehad hebben. De samenwerking met deze vrouw kende drie jaar terug een einde om een reden die buiten de scope van dit document valt. Pas een maand terug is de angel er kunnen uitschieten en ben ik plots beginnen schrijven tegen een stevige snelheid. Stap 1 blijkt een a-deel en b-deel te hebben die tegelijkertijd kunnen en moeten uitgevoerd worden. Deel a betreft een aantal blogartikelen waarvoor al zo lang een plan in m'n mind klaarlag (zoals het artikel wat je nu leest). Nog een periode stevig aan de slag en stap 2 zal zich automatisch aandienen.

Stap 3? Spreek me er nog niet over aan, net niet, die stap ontstaat wel op het juiste moment. Als dat boek er komt zal deze vrouw het nooit lezen want de inhoud van dat boek zal niet gericht zijn aan één persoon, er zal een publiek voor zijn dat er blij verrast mee zal zijn. Tijdens het schrijven zal ik met dat publiek in verbinding zijn. Met daartussenin iemand die een eerste en enige lezer wilt zijn kan er alleen maar wat men noemt een writers' block ontstaan.

De schrijver

Door deze twee verhalen heen kwam ik in aanraking met en literair leraar (uit ons taalgebied). Van eenzelfde auteur lees ik één hooguit drie à vier boeken, van deze auteur zijn het er zo'n 25 geworden (hij schreef een dikke 80 boeken). Niet alleen de wijsheden die hij brengt spreken me aan, z'n boeken zijn gewoon om van te smullen. Een prachtige, vloeiende schrijfstijl gebracht met een hart van goud. Een korte paragraaf van de schrijver heb ik kunnen verbinden met gebied D wat ik meekreeg van de vrouw. Deze verbinding heeft geleid tot een inzicht wat ik nog nergens gehoord heb. In de laatste contacten met de vrouw bracht ik dat inzicht waar zij enorm open voor stond. Een korte omzwerving ontstond er na het afscheid met de vrouw. In die omzwerving ontdekte ik dat er bij de mensen actief in gebied D helemaal geen openheid is voor mijn inzicht, in tegendeel. In combinatie hiermee merkte ik op dat er velen zijn die op een minder tot slecht betrouwbare manier omgaan met gebied D. Het zullen mijn klanten zijn die ten volle zullen profiteren van dit inzicht. Het is ook een inzicht waarvoor een blogartikel niet de juiste manier is om het kenbaar te maken.

Terug naar de schrijver. De schrijver heeft een ontzettende bewondering voor één van zijn leraren. Ook voor de schrijver betrof het een literair leraar want die leraar was reeds gestorven zo'n 20 jaar voor de schrijver werd geboren. De schrijver kan, nu hijzelf al even een oude man is, niet meer zwijgen over zijn

leraar en schreef er drie boeken over (de eerste twee heb ik gelezen). Dat is mooi zou je zeggen ware het niet dat de schrijver hier toch wel erg ver in gaat. In een interview liet de schrijver eens optekenen dat er niets aan te merken valt op zijn leraar, diegenen die kritiek leveren doen dit enkel om zijn leraar onderuit te halen. Zijn leraar verklaart hij gewoon heilig. Een heilige, een groot ingewijde zoals hij zijn leraar noemt, daar kan niets mis mee zijn.

Op een moment kwam het toch wel bij me op om ook eens een vertaald werk van de schrijver z'n leraar door te nemen. Ik was me ervan bewust dat ik slechts één interpretatie van die leraar ter beschikking had, en besef dat een ander beeld, een andere invalshoek van belang is. Van één bezorgdheid was ik wel al op de hoogte met de gedachte dat het iets verwaarloosbaar was, ik ging toch even wat intenser van een zoekmachine gebruik maken. Wat merkte ik op? Ik ben er bijna in verdronken, de wijsheid had ik gelukkig in pacht om me er tijdig uit te redden, velen hebben die kracht eigenlijk niet.

Die leraar vertelt ontzettend veel onzin. Die leraar heeft ook een hoopje onaanvaardbare, totaal onaanvaardbare uitspraken op zijn naam staan. Deze leraar heeft in tegenstelling tot de schrijver net geen spreek- en schrijftalent, zijn woorden zijn ontzettend, ontzettend archaïsch, ook voor zijn tijd. Deze leraar is geen leraar, deze leraar is een goeroe. Een goeroe van het ergste soort durf ik wel zeggen. Een goeroe overigens, die over alles, alles, alles iets te vertellen had. Echter, ook zijn volgelingen -je kan echt van volgelingen spreken- wezen hun goeroe nooit terecht, de paar vragen die men hem stelde richtten zich enkel tot het ontlokken van nog meer onzinverhalen. Dit doet denken aan wat ik in punt 1.c vermeldde in het verhaal over de dorpsbewoners. De goeroe had correctie nodig en die kreeg hij niet.

Wat heeft de schrijver gedaan? Iets heel moois. De schrijver heeft er die enkele mooie en waardevolle aspecten uitgefilterd. Hij heeft er veel betere woorden en zinnen aan gegeven. Een mooie aanvulling werd het op de andere twee bronnen die voor de schrijver van levensbelang werden. Weet ook dat het hoe dan ook een interpretatie van de schrijver blijft. Wat er uit de schrijver z'n pen vloeit is waardevol en ook voor diegenen die geen interesse of voeling hebben met (deze stroming binnen) het spirituele, kunnen deze teksten zonder meer als aanvaardbaar gelezen worden. Er is één onderwerp waar ik suggereer het werk van de schrijver over te slaan. Verder stellen die paar aspecten waar de schrijver zich mogelijk vergist geen probleem. De schrijver heeft iets ontzettends moois gedaan maar hij ziet het van zichzelf niet: hij blijft zijn goeroe aanbidden. In die drie boeken die specifiek over zijn goeroe gaan, gaat de schrijver dan ook helemaal de mist in. Een gemiste kans want hij had mooi kunnen anticiperen waarbij het erkennen van een paar zware fouten van zijn goeroe onontbeerlijk zou zijn.

Gevolg? Ik moet het dan maar doen. Voor het grote publiek is dat niet haalbaar. Ik noem hier geen namen zodat jij jouw focus kan houden bij de boodschap die ik brengen wil. Als ik de naam van de goeroe zou vermelden (de schrijver en de goeroe zijn tenslotte vrij publieke figuren) riskeer ik dat ook jij de verdrinking zou kunnen opzoeken. Dat gaan we niet doen. Enkele boeken van de schrijver zou ik af en toe wel eens willen adviseren aan iemand. Ik wens ook om in grote lijnen aan bronvermelding omtrent mijn leraren te doen, dus ik zal de naam van de schrijver wel eens moeten vernoemen t.o.v. diegenen waarmee ik contact heb. De waarschuwing daarbij voor de goeroe vind ik dan wel van belang. De geschriften van de schrijver zijn dan wel slechts deel gebaseerd op het werk van de goeroe: de naam van de goeroe zal toch in beeld komen. Geen makkelijke opdracht, echt niet.

Een artikel uitschrijven? Ik probeerde het een week terug. Acht blz om te merken dat ik daarmee een lezer opnieuw de verdrinking in kan leiden: schrappen maar. In de goeroe zag ik vier oorzaken die hebben geleid tot zijn vreemde houding en uitspraken. Opeens kwam er een vijfde oorzaak bij me binnen en het laatste puzzelstukje was gelegd. Een korte nota kan het blijven (beperkt voor intern gebruik), meteen ontstond er ook een heldere opening met een beeld en een vorm voor dit artikel. Daar waar het me 10 jaar niet lukte gaat het schrijven nu vanzelf met een resultaat waar ik heel tevreden van ben.

De tijd is aangebroken om de goeroe te begraven, definitief. Streep eronder en een nieuwe blz. Of neen, een nieuw boek. De boeken van de goeroe leggen we neer in een diepe kuil naast zijn graf. Die paar waardevolle elementen die er mogen zijn, die streepjes, strookjes van licht, die kunnen we behouden. Met dank aan de boeken van de schrijver. Z'n drie boeken over de goeroe alsook één boek dat een pijnlijk aspect is gaan verbloemen, schrappen we. Verder: met grote dank aan de schrijver.

3.d. Wanneer het kaf aan het koren is gekleefd

Als het ware wordt er wel vaker aan koppelverkoop gedaan. Je wilt A leren maar krijgt er B bij. Ongevraagd, onverwacht, of het zit nu eenmaal in het pakket: als je B er niet bijneemt mis je A. Wat ook gebeurt, veel vaker dan je denkt, is dat je meent enkel A te ontvangen, aan de keerzijde heeft de leraar er ongezien B aan gekleefd. Soms merk je het pas veel later op, om gefrustreerd te ontdekken dat er wel een heel sterke lijm werd gebruikt om ze bijeen te houden. Je wilt het kaf van het koren scheiden en daar heb je een reden voor. Een verantwoorde en belangrijke reden. Je wilt verder groeien waarbij B de weg barricadeert. Echter, met zo'n sterke lijm ... Het is een realiteit. Het is een uitdaging van het leven in de wereld van vandaag.

3.e. De oorsprong uit ons zicht

Door vele eeuwen heen zijn we opgezaaid met zo'n stukjes kaf aan koren gekleefd via de weg van de goeroe's en hun slapende omstanders. Tussen al die brokjes A tot Z zit er telkens wel één letter die nog afkomstig is van de oorsprong van het verhaal. Generatie op generatie is die letter wel ergens aanwezig en als we al deze punten met elkaar verbinden in een stroom van licht, dan begrijpen we de oorsprong opnieuw. Ontbreekt die letter? Dan is het verhaal reeds uitgestorven en is er niemand meer. Die ene letter er uithalen, dat staat er ons vandaag te doen. En dat is geen eenvoudige: A wordt aan B gekleefd maar B wordt ook zo vaak als A verkocht.

Een voorbeeld is Usui Reiki Ryōhō waarover ik het artikel "[Het systeem van Reiki: oorsprong en ontwikkeling](#)" schreef. Reiki wordt wereldwijd verkocht als de oorspronkelijke reiki doch slechts 1%, eerder 0,1% van de reiki is nog voldoende met de oorsprong verbonden, de andere 99% is een afleiding met toch wel wat vertroebeling in zich. In zijn essentie is Reiki eigenlijk een meditatie-beoefening.

4. Een leerlijn doorheen de tijd van healen en leren

4.a. Nieuwe verbindingen mogelijk maken

Daar kwam het dus opeens, dat moment waarop ik begreep dat ik dit artikel kon beginnen schrijven en ik begon met een eerste zin. Bleek het ineens zo te zijn dat het verhaal van de goeroe iets te maken heeft met het verhaal van het kaf van het koren scheiden? Dit was het dus wat er moest gebeuren: deze twee verhalen moesten elkaar vinden om verteld te kunnen worden. Maar dat kon niet voordat deze beide A-verhalen zich hadden ontdaan van elk hun kleverig B-verhaal. Scheiden en opnieuw verbinden. Neen, we gaan niet zomaar verbinden. We gaan ons voorbereiden, we gaan healen. Eens de voorbereiding netjes is gerealiseerd komt die nieuwe verbinding er vanzelf. Zonder moeite want met moeite is het opnieuw een kunstmatige, een foute verbinding. Dat momentum kan lang op zich laten wachten. Maar als het zich aanbiedt, biedt het zich maar kort aan, soms slechts een fractie van een seconde.

Alles had iets anders kunnen zijn
en het zou even betekenisvol geweest zijn

Tennessee Williams

4.b. Wat doe ik hieraan in de rol die ik nu heb?

Een healer ben ik, met liefde en een groot hart wil ik graag een leraar, een meester zijn. Zo vaak heb ik gedurende m'n mystieke levensreis het kaf van het koren weten te scheiden om terug te vinden en te verbinden. Met momenten heb ik met een te dik boek gereisd, wat ik nu in handen heb zijn een paar kleine, eenvoudige boekjes. Het zijn dan wel die boekjes die naar mijn ervaring de nagel op de kop slaan. Krachtige boekjes zijn het.

De oorsprong mag je weten: wie bij me komt mag best in grote lijnen weten waar ik het vandaan haal. Een vergissing van mijnentwege hier en daar is best wel mogelijk want we moeten het allemaal in een menselijk wezen doen dat nu eenmaal blijft ontwikkelen en wel eens weet te struikelen. De intentie is er om te kiezen voor eenvoud en voor erkenning van de oorsprong. Doorgeven doe ik pas wanneer ik voel dat je er klaar voor bent. Want we gaan geen nieuwe goeroe's creëren, niet op korte en niet op lange termijn. Eigenlijk is de subtitel van dit artikel fout: de tijd van de goeroe is belange nog niet voorbij. De tijd van de goeroe mag wel eens beëindigd worden. Krachtig en kordaat. Het is de hoogste tijd.
